

Rogaining 2010

En barsk oplevelse af de usædvanlige i Ukraine

Det er en time efter midnat natten mellem lørdag og søndag. Det er stadig meget varmt. Ren nylon. De sidste dråber vand er vredet ud af flaskerne. Efter 13 timer med dagtemperaturer på over 30 °C har team Pim&Bob slæbt sig tilbage til stævnecenteret for få lidt mad og hvile. I den lille restaurant bliver vi afvist. Ingen mad uden behørigt stemplede og korrekt daterede spisebilletter. Pigen bag skranken er ulykkelig. Hun vil tydeligvis gerne, men kan ikke give os mad uden 'tickets'. Heller ikke hjælpsomme officials evner at se stort på formalia. Vi orker ikke at hente billetterne og tumler i seng uden mad. Efter nogle timers søvn vakler vi over til spisning igen, og denne gang lykkes det. Til gengæld var maden bestemt ikke noget at skrive hjem om.

Det var bare et af mange eksempler på bureaukratiet, som prægede dette stævne i den ukrainske del af Karpaterne tæt ved grænsen til Rumænien. Registreringen lørdag formiddag var langvarig og besværlig. Men på den anden side var det også usædvanligt at få et brystnummer med foto og nationalitetsflag. Den slags tager tid. En stærkt formildende omstændighed var muligheden for at leje et værelse (med bad!) i det skisportscenter, hvor stævnecenteret var placeret. Dér fik vi lidt søvn efter at være ankommet fredag nat ca. 10 timer senere end planlagt. Det skyldtes forsinkelser ved grænsen og et vejnet af ubegribelig ringe standard. Sjældent har en bil fået så mange tæsk.

Efter registreringen får vi vores kort. Det ser skræmmende ud. Oven i de høje varmegrader skal vi slås med ekstreme stigninger. Kortet er i målestokken 1:30 000 og med 10 m ækvidistance. Til trods herfor ligger de brune streger tæt. Jens og jeg bliver hurtigt enige om, at vi skal koncentrere os om den nordøstlige "flade" del af banen. Her er der langt (typisk 2-3 km) mellem posterne, men til gengæld er stigningerne mindre morderiske end i den øvrige del af området. Preben og Jens Flad lader sig friste af lidt mere tætliggende poster i den storkuperede vestlige del af kortet. Det skal senere vise sig at være en fejlvurdering, så de bliver nødt til skifte strategi og gå efter de samme poster som team Pim&Bob. Men i modsætning til Jens og mig, som ikke har de største problemer med at finde posterne, så er det blevet mørkt før de to andre kommer i vores fodspor. Og det gør orienteringen rigtig meget sværere, fordi man ikke i mørket kan overskue den mosaik af mindre huse, små jordlodder (brak- eller græsmarker) og mindre skovstykker. De markante, men uregelmæssige vækstgrænser var tydelige i dagslys og svære at identificere om natten.

Man fandt hurtigt ud af at holde sig på veje og stier overalt, hvor det var muligt. Inde i skoven var der som oftest ret tæt undervegetation. Derfor gik vi meget i direkte sol og fik snart brugt vores vandbeholdning og måtte ændre planer. Der var kun to væskeposter i vores del af banen (og kun fire i alt på hele kortet – nok lidt kritisabelt temperaturen taget i betragtning), så vi droppede to fjerntliggende poster og gik efter vand. Denne væskepost var placeret bag hegnet om en lille parcel. Længere inde ca. 10 meter derfra lå husets ejer – en gammel kone – på en drømmeseng og iagttog de sære fremmede, som tankede op. Hun har utvivlsomt haft sommerens oplevelse den dag.

Det blev mørkt ved nitiden, og nu begyndte vi at bomme. Den første gang det gik galt, skyldtes det dog en alvorlig kortfejl, som både placerede posten forkert i forhold et sidste sikkert udgangspunkt, og tilmed manglede at vise et system slugter, som var nærmest identisk med det om posten, og som lå 300-400

meter øst for posten. Inspireret af et andet hold, som bommede på samme måde som os, lykkedes det til sidst at klippe den også. Men ellers var det vores oplevelse, at kortet var rigtig godt. Det må have været en enorm opgave at rekognoscere og tegne de ca. 150 km². Den næste post bommede vi også eftertrykkeligt og blev reddet af to søde piger, som syntes, at Jens så hjælpeløs ud. De kaldte på ham og ventede indtil vi kom. Eller var det hans uimodståelige charme, som også virkede i mørket? Væk fra posten kom turens værste stræk – godt 500 meter opad igennem brombærkrat, som drænede de få ressourcer, der var tilbage. Endelig ude på en sti begyndte vejen tilbage til den mad, som – vi på dette tidspunkt ikke vidste – lå otte-ni timer væk. Forbi de mange små ejendomme midt i symfoni af hundegøen. De stakkels beboere har næppe fået sovet den nat.

Efter at have hvilet og spist skulle der tages stilling til spørgsmålet: Flere poster eller stemple målposten? Vi valgte det sidste i erkendelse af egen begrænsning i forhold til de brune streger. Og det var nok klogt. Vi havde alligevel aldrig været tilnærmelsesvist i nærheden af de nødvendige point. Men vi havde gennemført, selv om det af resultatlisten på nettet i skrivende stund fremgår, at vi er blevet disket. Jeg har protesteret, og man har lovet at rette fejlen.

Da klokken nærmede sig 12, og konkurrencetiden løb ud, begyndte nervøsiteten at brede sig – også hos arrangørerne. Team De Barske var ikke kommet hjem. Klokken 12.30 var de endnu ikke kommet og var derfor sikker på diskvalifikation. Men man begyndte spekulere over, hvad der var sket, samtidig med at et hold, som havde givet sig fuldt ud, kollapsede efter målgang og måtte have tilført væske via drop. Heldigvis var drengene der pludseligt – tre kvarter for sent, men i god behold bortset fra jordens største vabler. De havde bommet og fejlvurderet tiden til at komme hjem. Godt ærgerlige over tabet af indsamlede point. Men selv med rettidig ankomst havde de heller ikke point nok til at nå over 50 % af vindernes. Standarden er blevet noget højere end den gang i 2005, hvor Team Pim&Bob blev nr. 2 i superveteranklassen. De finske vindere i åben klasse præsterede det 'umulige'. De havde næsten alle posterne.

Jens siger, at det er mig, der er Bobby Olsen. Så jeg underskriver mig ...

Bob